

1888. Jeg skal for øvrigt over for, hvad den ærede Taler bemærkede, blot fremhæve, at det jo slet ikke er nogen bag efter fremkommet og ny Overraskelse for Verden, at denne Lov vilde påføre Kommunerne baade Udgift og Ulejlighed; det var noget, Folketinget overmaade godt indsaa den Gang. Saa enfoldig kunde intet Menneſte være, at han ikke kunde se det i Djebliffet, og det indsaa man ogsaa godt. Men naar man alligevel gav Loven, saa var det af humane Hensyn, saa var det, fordi man mente, at disse Kvinders Stilling i Samsundet var meget uheldig og ulykkelig, og at denne deres uheldige og ulykkelige Stilling gif ud over Børnene. Derfor mente man i Humanitetens Interesse at maatte træffe saadanne Forholdsregler, at de virkelig fik det Alimenterationsbidrag, som tilkom dem efter Lovgivningen. Det er nu ganske vist, at naar der er Spørgsmaal om at gribe til humanere og mildere Forholdsregler imod vægte Børns Mødre, vil der altid straks møde en hel Del Folk med Betragtninger om, at man derved opmuntrer Uædeligheden osv., og det fik vi ogsaa at høre forrige Gang, denne Sag var til Behandling. Saa vil man saa Fortællinger om, at Motiverne til at tage sig i Agt, ville fjernes osv. Men dertil vil jeg hvare, at dersom det skulde være det afgørende, maatte man ikke alene gaa saa vidt at vende tilbage til den gamle Tingenes Tilstand før 20de April 1888, men saa maatte man i det hele finde det rigtigt at gaa til den franske Lovgivnings Regel, nemlig, at et Fruentimmer, som er besvangret uden for Ægteskab, aldeles ikke faar noget, men helt og holdent selv-maa paatage sig Børnets Forjøgelse. Man gjorde da ogsaa den Gang den Betragtning gældende, at hvad Udgiften angaar for Kommunen, vilde den vel i det hele ikke blive synderlig større, end den da var, thi i lige saa mange Tilfælde som en besvangret Kvinde hjælpes til Alimenterationsbidrag derved, at Mandens Forjøgelsekommune maa udrede det, i lige saa mange Tilfælde fritages maaste hendes Forjøgelsekommune, som hun ellers vilde falde til Byrde, for at udrede noget til hende. Dernæst vil jeg bemærke, at hvad angaar Forslagets § 3, kan jeg aldeles ikke se, at der er noget saa overordentlig urimeligt deri, som den ærede Taler vilde mene. Han brugte rigtignok det Udtryk, at det var et Slags Arv, men det er det jo aldeles ikke. Det, som der er Tale om i § 3, er jo kun, at selve Alimenterationsbidraget skal udredes af Mandens Bo for den Tid af Betalingstiden, der staar tilbage. Det er altsaa den Regel,

som i det Djeblif, man betragter Alimenterationsbidraget som en almindelig Gældsfordring, Fruentimmeret har paa Manden, aldeles ikke er i Uoverensstemmelse med, hvad der gælder om alle andre Gældsfordringer. Det har i øvrigt ogsaa været et omtvistet Spørgsmaal i den tidligere Ret, om det ikke virkelig maatte antages, at Fruentimmerets Krav havde en saadan Karakter af en egentlig Gældsfordring, der som Følge deraf kunde fordres betalt i Boet. Nu er det ganske vist, at det navnlig paa den Tid, da Loven af 20de April 1888 udkom, var den almindelige Mening blandt Juristerne, at dette Krav ikke maatte opfattes som et Gældskrav, men nærmest maatte betragtes som en formueretlig Forpligtelse, og at det som Følge deraf døde med Manden. Det, som Loven af 1888 gjorde, var kun det, at man sagde: Vi betragte den nærmest som en Gældsfordring, i alt Fald med visse Modifikationer. Men om Arv er der slet ikke Tale, thi selv om den paagældende er Millionær, faar det vægte Barn og dets Moder ikke mere end Alimenterationsbidraget for den Rest af Aar, hvorfor det er tilstaaet, og med det Beløb, hvormed det er tilstaaet. Hvad dernæst angaar disse Spørgsmaal om Bevis, som den ærede Taler fremhævede, maa jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at der er der aldeles ikke nogen Infonsetbens i Loven. Det er ganske vist, at hvor der skulde være Tale om egentlig Arveret, saa maatte der kræves et andet Bevis end det, der ligger i, at den sigtede Varnesfaber ikke har turdet aflægge Benaegtelseseden, men naar Talen er om Alimenterationsbidrag, kan jeg ikke indse, at der godt kan være Spørgsmaal om nogen anden Bevisregel end den, vi have; i ethvert Tilfælde er det den Bevisregel, der anbefaler sig som den mest praktiske Udvej til at faa Spørgsmaalet afgjort. Det er meget fjældent, at der kan føres andet Bevis der end ved Hjælp af Partsed, og naar man overhovedet mener, at dette Bevis er tilstrækkeligt til at bygge Alimenterationspligt paa fra første Færd af, saa kan jeg ikke indse, at der er det almindste infonsetvente i, at § 3 ikke forlanger andet Bevis. Det er slet ikke andet end en fortsat Udredelse af Alimenterationsbidrag, som der er Tale om efter denne Paragraf. Altsaa, ligesom jeg i det hele ikke kan tillægge de Indbendinger, den ærede sidste Taler gjorde imod Loven af 20de April 1888 og særlig imod, at de ærede Forslagsstillere nu optage § 3 uforandret i det her foreliggende Lovforslag, nogen Betydning, saaledes maa jeg navnlig for alle dem, der maatte ønske at tilvejebringe de Lettelser for